

MARC LEVY

GELECEK SEFERE

4. BASKI

Çeviri: ESRA ÖZDOĞAN

♥ can
çağdaş

MARC LEVY
GELECEK
SEFERE

Can Çağdaş

La prochaine fois, Marc Levy

© 2004, Éditions Robert Laffont

© 2007, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Susanna Lea Associates ve Akcalı Telif

Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2007

4. basım: Şubat 2019, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Pınar Savaş

Düzeltili: Melike Şentekin

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-3464-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750734649

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

MARC LEVY
GELECEK
SEFERE

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Esra Özdoğan

♥can

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Keşke Gerçek Olsa, 2001

Neredesin?, 2004

Sonsuzluk İçin Yedi Gün, 2005

Sizi Tekrar Görmek, 2007

Dostların Aşkларım, 2008

Özgürlük İçin, 2009

Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey, 2010

Gölge Hırsızı, 2011

İlk Gün, 2012

İlk Gece, 2012

Dönmek Mümkün Olsa, 2013

Bay Daldry'nin Tuhaf İstanbul Yolculuğu, 2013

Korkudan Güçlü Bir Duygu, 2015

MARC LEVY, 1961'de Fransa'da doğdu. On yedi yaşında Kızılhaç Örgütü'ne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak bu çatı altında hizmet verirken bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde işletme ve bilişim alanlarındaki öğrenimine devam etti. Önce bilişim sonra da mimarlık alanında hizmet veren iki şirket kuran ve yöneten yazar otuzlu yaşlarının sonunda, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa'yı* kaleme aldı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin ilk sırasından inmedi. Kendini tamamen yazmaya adanmış yazar, art arda on altı romana daha imza attı. İlk romanıyla aynı başarıyı yakalayan romanları kırk dokuz dile çevrildi, dünya genelinde kırk milyonun üzerinde sattı ve Marc Levy'i en çok okunan Fransız yazar haline getirdi.

Louis'ye,
Kız kardeşim Lorraine'e.

Jonathan,

Sahi, adın hâlâ Jonathan mı? Bilmediğim ne çok şey olduğunu bugün daha iyi anlıyorum, sen gittiğinden beri çevremi saran boşluğu durmaksızın büyütüyorum. Günlerim yalnızlıkla karanırken, oralarda bir yerlerde olduğunu derinden hissederek sık sık gökyüzüne, sonra yeryüzüne çevirirdim gözlerimi. Bütün o yıllar boyunca hep bunu yaşadım, ama birbirimizi ne görebiliyor ne de duyabiliyorduk.

Birbirimizi tanımadan bir yerlerde karşılaşmış da olabilirdik.

Gittiğin günden beri sürekli okudum; seni ararken, olup bitenleri anlamamanın bir yolunu, herhangi bir bilgi kırıntısını ararken girip çıkmadığım yer kalmadı. Yaşamın sayfaları dönüp durdukça, atılan her adımın insanı daha da geriye götürdüğü kâbuslardaki gibi, bilginin benden daha da uzaklaştığını anladım.

Büyük kütüphanelerin sonu gelmez dehlizlerini; bir zamanlar bizim olan, çocukluğumuzdan beri neredeyse tüm anılarımızı paylaştığımız bu kentin sokaklarını arşınladım. Dün rıhtımlar boyunca dolaştım, senin çok sevdiğin pazaryerinin kaldırımlarında yürüdüm. Kimi yerlerde durdum, bana eşlik ediyordun sanki; derken her cuma yaptığımız gibi, limanın yanındaki o küçük bara girdim. Orayı anımsayacak mısın acaba? Günbatımlarında sık sık orada buluşurduk. Birlikte yaşadığımız onca heye-

can gibi, birbirimizi ağızlarımızdan çıkan sözcüklerin akıntısına sürüklemekten ne kadar da hoşlanırdık. Yaşamlarımıza hareket getiren, bizi başka zamanlara götüren tablolardan saatlerce söz eder dururduk.

Tanrım! Senle ben ne çok sevdim resmi! Yazdığın kitapları okuyorum sık sık, senin tarzını, beğenilerini buluyorum onlarda.

Jonathan, nerede olduğunu bilmiyorum. Yaşadığımız her şeyin bir anlamı var mıydı, gerçek diye bir şey var mıdır bilmiyorum ama bu kısa mektubu günün birinde bulacak olursan, o vakit sözümü, sana verdiğim sözü tuttuğumu anlayacaksın.

Tablonun karşısına geçtiğinde, ellerini arkada birleştirecek, ne zaman şaşırarak olsan yaptığın gibi önce gözlerini kırıpıştırarak, sonra gülümseyeceksin. Umduğum gibi o da yanındaysa eğer, elini onun omzuna atacaksın, sonra da paylaşma ayrıcalığını yaşadığımız o olağanüstü güzelliğe bakacaksınız. Eğer bütün bunlar gerçekleştiyse, bu kez ben senden bir şey isteyeceğim, bunu bana borçlusun. Hayır hayır, az önce yazdığımı unut, arkadaşlıkta insanlar birbirlerine hiçbir şey borçlu değildir. Ama yine de ricamı dile getireyim:

Ona de ki, de ki, dünyada bir yerlerde, sizlerden, sizin zamanınızdan uzaklarda, seninle aynı sokakları arşınladım, aynı masalarda seninle birlikte güldüm ve mademki taşlar sonsuza dek yaşıyor, de ki ona, dokunduğumuz taşların her biri ve bakişlarımız, öykümüzün bir bölümünü sonsuza dek yaşatacak. Ona senin dostun olduğumu söyle, Jonathan, benim kardeşim olduğumu söyle, seçilmiş olduğumuza göre benim için belki daha bile fazlası olduğumu söyle, bizi hiçbir şeyin ayıramayacağını söyle ona, aniden gidişinizin bile.

O günden sonra, mutlu olmanız umuduyla sizi düşünmeden geçirdiğim tek bir gün olmadı.

Artık yaşlı bir adamım, Jonathan, ben de yolun sonuna geldim, ama ikinizin sayesinde, yüreği olabildiğince hafiflemesini sağlayan o ışık parıltısıyla dolu bir ihtiyarım. Sevdim! Tüm insan-

lar bu kadar eşi bulunmaz bir duyguyla zenginleşmiş olarak mı göçüp gidiyordur acaba?

Birkaç satır daha, sonra bu mektubu katlayıp usulca ceke-
tinin cebine koyacaksın, daha sonra ellerini arkanda birleştirip
şu son sözcükleri yazarken benim de gülümsediğim gibi gülüm-
seyeceksin. Ben de gülümsüyorum, Jonathan, gülümsemekten
hiç vazgeçmedim.

İkinize de mutlu bir yaşam dilerim.

Dostun Peter

I

“Benim, Stapledon’dan çıkıyorum, yarım saat içinde evinin önünde olurum, umarım oradasındır? Kahrolası telesekreter! Çıkıyorum.”

Peter sinirle kapadı telefonu, anahtarlarını aramak üzere ceplerini karıştırırken onları bir gün önce yaşlı park görevlisine verdiğini anımsadı. Saatine baktı, Miami uçağı Logan Havaalanı’ndan akşama doğru kalkacaktı, ama şu karmakarışık dönemde alınan yeni güvenlik önlemleri kalkıştan iki saat önce havaalanında bulunmayı gerektiriyordu. Finans çevrelerinin bulunduğu semtte bir gökdelendeki kiralık, küçük, şık dairesinin kapısını kapadı ve kalın halılarla döşeli koridorda ilerledi. Asansörün çağır düğmesine üç kez üst üste bastı ama bu sabırsız hareket kabinin gelişini hızlandırmadı. On sekiz kat aşağıda, binanın kapı görevlisi Bay Jenkins’in önünden hızlı adımlarla geçerken sonraki gün döneceğini bildirdi. Kapı girişine binanın çamaşırhanesi tarafından alınması gereken bir kirli torbası bırakmıştı. Bay Jenkins o sırada okuduğı *Boston Globe*’un “Sanat ve Kültür” ekini bir çekmeceye koydu, Peter’in isteğini hizmet kayıtları defterine işledi, sonra da ona kapıyı açmak üzere bankosundan çıktı.

Büyük giriş kapısının önünde, rezidansın armasını

taşıyan büyük bir şemsiye açarak Peter'ı kente yağın hafif sağanaktan korudu.

"Arabanızı getirtiyorum," dedi, gözlerini kapalı ufka dikerek.

"Çok nazıksınız," diye cevap verdi Peter, kuru bir sesle.

"Bayan Beth, yani kapı komşunuz da şu sıralar evde yok, ben de asansörün sizin kata çıktığını görünce, anladım ki..."

"Bayan Beth'in kim olduğunu biliyorum, Jenkins!"

Kapı görevlisi tepelerinde uzanan grili beyazlı bulut kümelerine baktı.

"Berbat bir hava, öyle değil mi?" diye devam etti.

Peter cevap vermedi. Lüks bir gökdelende yaşamının verdiği bazı avantajlardan nefret ediyordu. Ne zaman Jenkins'in bankosunun önünden geçecek olsa özel hayatının bir kısmına tecavüz ediliyor hissine kapılıyordu. Büyük döner kapının karşısındaki yerinde kayıttan adam, rezidansta oturanların her giriş çıkışını denetliyordu. Peter, kapı görevlisinin sonunda alışkanlıkları konusunda dostlarının çoğundan daha fazlasını öğreneceğine ikna olmuştu. Bir gün inat etmiş, binayı garaj kapısından terk etmek üzere servis merdivenlerinden sıvıştırmıştı. Dönüşte, Jenkins'in önünden bir zafer ifadeyle geçerken, adam nazikçe tepesi yuvarlak bir anahtar uzatmıştı ona. Peter afallamış halde ona bakarken de, Jenkins bir şey belli etmeyen sesiyle şöyle demişti:

"Garaj çıkışı ilginizi çekiyorsa bu işinize yarayacaktır. Katlardaki sahanlık kapıları merdiven boşluğundan kilitleniyor, bu can sıkıcı sorunu böylelikle halledebilirsiniz."

Asansöre bindiğinde, Peter hiç renk vermediği için kendisiyle gurur duymuştu, Jenkins'in kontrol kamerasıyla filme alınan hiçbir hareketini kaçırmadığı kesindi.

Ve altı ay sonra, o sıralar çok gözde olan Thaly adında genç bir aktrisle geçici bir ilişki yaşadığında, kendisini geceyi bir otelde geçirirken bulmuş, sabahları hep aynı güler yüzüyle büyük rahatsızlık veren kapı görevlisinin sırtkan ifadesinden kendisini kimselerin tanımadığı bu yeri tercih etmişti.

“Arabanızın motorunu duyuyorum sanırım. Fazla beklemeyeceksiniz.”

“Arabaları da çıkardıkları gürültüden tanıyor musun Jenkins?” dedi Peter, sesine kasten imalı bir ton vermişti.

“Ah! Hepsini değil, efendim, ama sizin şu emektar İngiliz, siz de kabul edersiniz ki, hafif bir kol tıktısı çıkarıyor, Atlantik ötesindeki kuzenlerimizin o enfes aksanını anımsatan ‘Dadada’ gibi bir şey.”

Peter kaşlarını kaldırdı, burnundan soluyordu. Jenkins tüm yaşamını majestelerinin yurttaşı olmayı hayal ederek geçirebilecek adamlardandı, Anglosakson geleneklerini sürdüren bu kentte belli bir inceliğe işaretledi bu. Garaj çıkışında Jaguar XK 140 Coupé’nin büyük, yuvarlak farları görüldü. Park görevlisi, peronun orta yerine çizilmiş kırmızı çizgi üstünde durdurdu arabayı.

“Ne demezsin, sevgili Jenkins!” dedi Peter, park görevlisinin açık tuttuğu araba kapısına doğru ilerlerken.

Peter asık suratla direksiyona geçti, emektar İngiliz’i çalıştırdı ve Jenkins’e el edip yola koyuldu.

Dikiz aynasından, kapı görevlisinin her zaman olduğu gibi binaya geri dönmek için arabanın sokağın köşesini dönmesini beklediğini gördü.

“Yaşlı ahmak! Chicago’da doğdun, tüm ailen Chicago’da doğdu!” diyerek homurdandı.

Bir yuvaya oturtulmuş cep telefonunda Jonathan’ın ev numarasının kayıtlı olduğu tuşa bastı. Güneşliğe iliştilmiş mikrofona yaklaşmış bağırdı:

“Evde olduğunu biliyorum! Telesekreterin nasıl ca-

nımı sıkıyor bilemezsin. Her ne halt ediyorsan, dokuz dakikan kaldı. Neyse, vaktinde aşağı insan iyi olur!”

Radyo frekansını değiştirmek üzere eğildi. Doğruduğunda, tamponundan hâlâ makul bir uzaklıkta, karşıdan karşıya geçmekte olan bir kadın gördü. Biraz daha dikkat kesilince, kadının yaşı gereği ağır bir ritimde yürüdüğünü fark etti. Tekerlekler asfaltta birkaç şerit siyah lastik izi bıraktı. Araba durduğunda, Peter gözlerini açtı. Kadın sakın sakın karşıdan karşıya geçmeye devam ediyordu. Parmakları hâlâ direksiyona kenetlenmiş olan Peter derin bir soluk aldı, kemerini çözüp arabadan fırladı. Yaşlı kadının yanına koşturdu, bin bir özür dileyerek kolundan tutup kaldırırma kadar birkaç metreyi geçmesine yardım etti.

Kartını uzattı ona, tekrar özür diledi. Tüm cazibesini kullanarak, ona böylesi bir korku yaşatmış olmaktan duyduğu suçluluğun koca bir hafta için kemireceğine yeminler etti. Yaşlı kadın çok şaşırılmış benziyordu. Beyaz bastonunu sallayarak rahatlatmış onu. Peter karşıya geçmesine yardımcı olmak için nazikçe kolundan tuttuğunda engel olamadığı sıçramaysa yalnızca zayıflamış işitme duyusuyla açıklanabilirdi. Peter parmaklarının ucunu ovuşturup kadının ceketine yapışan bir saç telini silkeledi, kendisi de yoluna devam etti. Arabanın içinde her zamanki eprimiş deri kokusunu alınca kendine geldi. Jonathan’ın evine doğru yola yavaş yavaş devam etti. Üçüncü ışıklarda ıslık çalmaya başlamıştı bile.

* * *

Jonathan, eski liman mahallesindeki göz kamaştırıcı evinin merdivenlerini çıkıyordu. Son katta, merdiven kapısı kız arkadaşının resim yaptığı geniş camlı atölyeye açılıyordu. Anna Valton’la bir sergi açılışında karşılaşmışlar-

dı. Kentin zengin ve gizli bir koleksiyoncusuna ait bir vakıf Anna'nın çalışmalarını sergiliyordu. Galeride sergilenen tabloları incelediğinde, Jonathan, Anna'daki inceliğin resimlerinde de kendini gösterdiğini düşünmüştü. Biçemi, Jonathan'ın eksper olarak tüm kariyerini bağladığı bir yüzyıla aitti. Anna'nın doğa manzaraları uçsuz bucaksızdı, ona tabloları hakkında yorum yaparken sözcüklerini seçerek kullanmıştı. Jonathan gibi saygın bir üne sahip bir profesyonelin düşünceleri, tablolarını ilk kez sergileyen genç kadının yüreğini hemen fethetmişti.

O günden sonra neredeyse hiç ayrılmamışlar, bir sonraki baharda, eski liman yakınlarında, Anna'nın seçtiği bu eve taşınmışlardı. Günlerinin büyük bölümünü ve kimi gecelerini geçirdiği bu mekân büyük cam duvarlarla çevriliydi. Sabahın ilk saatleriyle birlikte ışık odanın tamamını aydınlatıyor, sanki büyülü bir havayla dolduruyordu. Geniş latalarıyla büyük sarı parkeler, beyaz tuğlaları açıkta duran duvardan büyük pencerelere dek uzanıyordu. Fırçasını bıraktığında, Anna körfezin tamamını gören ahşap pervazlardan birine oturup sigara tellendirmekten hoşlanırdı. Hava nasıl olursa olsun, kenevir kaplı yuvalarında rahatlıkla kayan giyotin pencereleri kaldırıp tütünle denizden gelen serpintilerin tatlı karışımını içine çekerti.

Peter'ın Jaguar'ı kaldırım kenarına yanaştı.

“Arkadaşın geldi sanırım,” dedi Anna, arkasında Jonathan'ın sesini duyduğunda.

Jonathan yaklaşp kollarına aldı onu, bir öpücük vermek için başını boynunun kuytusuna götürdü. Anna ürperdi.

“Peter'ı bekleteceksin!”

Jonathan elini elbisenin yakasından içeri kaydırıp Anna'nın göğüslerine götürdü. Korna sesleri artınca sevgilisi gülerek geri çekti kendini.

Amerikalı ünlü sanat tarihçisi Jonathan Gardner, çocukluğundan beri Rus ressam Vladimir Radskin'in yapıtlarına tutkulu bir hayranlık beslemektedir. Ressamın yüz yıldan uzun bir zamandır kayıp olduğu düşünülen başyapıtının bulunduğunu haber alınca nişanlısı Anna'yı Boston'da düğün hazırlıklarıyla baş başa bırakıp Londra'ya doğru yola çıkar. Ama bu gizemli tablonun peşine düştüğünde, kendi yaşamının gizlerine de ışık tutacak upuzun, fantastik bir yolculuğa çıktığının farkında değildir...

Son dönem Fransız edebiyatının parlak yazarlarından Marc Levy'nin dördüncü romanı *Gelecek Sefere*, Fransa'daki satış rakamıyla bir rekora imza atarak yazarını ülkenin en çok okunan romancısı yaptı. Boston'dan Londra'ya, Floransa'dan Paris ve Petersburg'a uzanan, sürükleyici ve sonu sürprizlerle dolu bu aşk masalı; gerçek sevgi ve dostluğun, usta işi gerçek sanatın zamana meydan okuduğuna inananlar için...

